

גמ' חולין (ח:) - הכשר כלים [ב]

רב דניאל שטיין

א. גמ' ע"ז (עה:-עו.) - ולמאן דאמר נותן טעם לפגם מותר, גיעולי עובדי כוכבים דאסר רחמנא היכי משכחת לה אמר רב חייה בריה דרב הונא לא אסרה תורה אלא קדירה בת יומא דלאו נותן טעם לפגם הוא. מכאן ואילך לישתרי, גזירה קדירה שאינה בת יומא משום קדירה בת יומא.

ב. שו"ע (סי' תמ"ז סע' י') - נותן טעם לפגם, מותר גם בפסח. הגה: ויש מחמירין, וכן נוהגין באלו המדינות. ובמקום שיש מנהג להחמיר, אפילו משהו ונותן טעם לפגם אסור.

ג. רמ"א (סי' תנ"ב סע' א') - ואם לא הגעיל קודם זמן איסורו יכול להגעיל עד הפסח, שאז חמץ במשהו ואינו מועיל הגעלה שחוזר ובלוע. אבל מותר ללבן כלי תוך הפסח.

ד. גמ' ע"ז (לה:) - ואלו דברים של עובדי כוכבים אסורין ואין איסורן איסור הנאה חלב שחלבו עובד כוכבים ואין ישראל רואהו, והפת והשמן שלהן. רבי ובית דינו התיירו השמן וכו'. זליפתן של כלים אסורין אסרתן וכו' ר' יהודה ובית דינו נמנו עליו והתיירוהו, קסבר: נותן טעם לפגם מותר.

ה. גמ' ע"ז (לט:) - ואלו מותרין באכילה חלב שחלבו עובד כוכבים וישראל רואהו, והדבש וכו'. דבש למאי ניהוש לה, אי משום איערובי מיסרא סרי, אי משום בישולי עובדי כוכבים נאכל כמו שהוא חי, אי משום גיעולי עובדי כוכבים נותן טעם לפגם הוא ומותר.

ו. גמ' ע"ז (לט.) - והקורט של חילתית. מ"ט, משום דמפסקי ליה בסכינא אע"ג דאמר מר נותן טעם לפגם מותר, אגב חורפיה דחילתיתא מחליא ליה שמנוניתא, והוה ליה כנותן טעם לשבח ואסור. [תוס' (שם) - אגב חורפיה דחילתיתא ה"ל כנותן טעם לשבח - וא"ת דלסגי ליה בקליפה כדאמר (חולין דף ח:)] גבי שחטה בסכין טריפה וי"ל דחורפיה דחילתיתא בלע טפי ולא סגי בקליפה וי"מ כמו כן דבצל וקפלוט שנחתך בסכין של עובדי כוכבים דלא סגי ליה בקליפה דאגב חורפיה בלע טפי ושמעתי בשם הר"ם דחילתיתא דוקא דחריף טפי ולא בצל וקפלוט].

ז. ר"ן (ב. בדפי הרי"ף) - תירצו בזה דאע"ג דסתם כליהן של עובדי כוכבים אינן בני יומן הני מילי בשאר כלים אבל סכין מתוך שתשישו תדיר חוששין לכן יומו ואין זו סברא מחוורת וכמו שכתבתי בפרק אין מעמידין בס"ד. אלא היינו טעמא דסכין מפני שדרכו להשתמש בו בלא הדחה חיישינן לשמנונית שטוח על פניו וכי אמרינן דכלי שאינו בן יומו הוי נותן טעם לפגם היינו דוקא באיסור הבלוע לפי שהוא נפגם בדפני הכלי אבל איסור שהוא בעין אפילו אינו בן יומו ודאי לא פגים וכו'. ואחרים פירשו שכשאמרו כאן קולף. בסכין שהוא בן יומו בידוע אלא שלא פירשו משום דלמ"ד נותן טעם לפגם אסור אפילו אינו בן יומו ולפיכך תירצו הדבר סתם. מיהו לדידן דקי"ל נ"ט לפגם מותר לא מצרכינן קליפה אלא בסכין שהוא בן יומו בידוע.